

vstup slovo: Žalm 40,6

*Mnoho divů jsi už vykonal,
můj Bože, Hospodine,
ve tvých úmyslech s námi
se ti nevyrovná nikdo.
Chci je rozhlašovat, mluvit o nich,
je jich tolik, že je vypovědět nelze.*

kázání: Žalm 16

*¹Pamětní zápis ; Davidův. Ochraňuj mě, Bože, utíkám se k tobě! ²Pravím Hospodinu:
„Ty jsi, Panovníku, moje dobro, nad tebe není.“ ³Svatým, těm, kteří jsou v této zemi,
pravím , těm vznešeným, jež jsem si oblíbil nade všechno: ⁴„Útrapy si rozmnožují, kdo
běhají za jinými bohy . Ani trochu krve v úlitbu jim nedám, jejich jméno nepřejde mi
přes rty.“ ⁵Hospodin je podíl mně určený, je můj kalich; můj los držíš pevně,
Hospodine . ⁶Měřicí provazce mi padly v kraji blaha, moje dědictví je velkolepé!
⁷Dobrořečím Hospodinu, on mi radí, i v noci mě moje ledví napomíná. ⁸Hospodina
stále před oči si stavím, je mi po pravici, nic mnou neotřese. ⁹Proto se mé srdce raduje
a moje sláva jásá, v bezpečí přebývá i mé tělo, ¹⁰neboť v moci podsvětí mě neponecháš,
nedopustíš, aby se tvůj věrný octl v jámě. ¹¹Stežku života mi dáváš poznat; vrcholem
radosti je být s tebou, ve tvé pravici je neskonalé blaho.*

Milé sestry a milí bratři, milí přátelé,

základem mého instalačního zamyšlení je Ž 16, je to nádherný poetický text, vyznání víry, modlitba. Vybrala jsem ho, protože mi promluvil z duše, přesně takto to cítím i já: „*Ty jsi, Hospodine, moje dobro, nad tebe není*“.

Žalmista opěvuje Hospodina – jako dobro nad něž není, být s Hospodinem je pro něj vrchol radosti a neskonalé blaho. Jeho jazyk tancuje chválou, jeho nitro je zalité vřelostí, celou bytostí se raduje... přímo rozplývá v blahu, jaké je **ve vztahu s Hospodinem**. Jako by byl až přiopilý vši tou Boží krásou, dobrotou a láskou.

Ale to asi cítíme, sestry a bratři, že to není jen nějaký SOAP, mýdlová, sentimentální nábožná básnička...v pozadí totiž je cítit vášnivost i syrovost, hlubiny i výšiny lidského života, v pozadí žalmu PULZUJE ŽIVOT se vším těžkým a náročným, ale i krásným a nadějným.

Takové vyznání z člověka VYTRYSKNE, když přestál něco náročného nebo zlého, a zažil, uvědomil si, že **navzdory všemu, co ho potkalo, nebo čím právě prochází, je jeho život v Boží ruce a tak má pořád sílu a naději... a nejen jeho život, ale život a smysl vůbec všeho a všech, celého universa...**

Stále, po všechna ta staletí pulsuje tento žalm životem! Když se do něho začteme, ucítíme puls života, jako když si přitisknete palec na tepnu pod zápěstí.

Tahle instalace je pro mě, sestry a bratři, přece jen jiná, než ta před 14 lety v Silůvkách. Díky intenzivní farářské práci, jak to člověka chtě nechtě přitáhne i hlouběji do Písma, jak jsem musela proboujet i různé zápasy, s vděčností ZAŽÍVÁM, že SE i můj vztah s Hospodinem mnohem víc za tu dobu prohloubil. Nějak tak víc vím, o čem to všechno je: farářská práce, Bible, život. I mě se Bůh čím dál víc stává **nejcennějším a nejzávažnějším bohatstvím mého života.** „V životě je možno postrádat leccos: úspěch, zdraví, ba i vstřícnost svých bližních. **Co však postrádat nelze, je blízkost Boha samého...**“ tak to říkával prof. Jan Heller, k takovému poznání došli mnohé velké postavy starozákonní tradice, tak je to čím dál víc jasné i mě. (Jan Heller, Na čem mi záleží, s. 40)

Žalmista se sice rozplývá ve vztahu s Hospodinem, ale nemyslí při tom jen na sebe, protože to ve vztahu s Hospodinem ani nejde, Hospodin hned ukazuje k bližnímu, k těm okolo...a těm se také žalmista až vášnivě snaží Hospodina doporučit, NĚJAK DOBŘE druhým k Pánu Bohu ukázat...

Útrapy si rozmnožují, kdo BĚHAJÍ za jinými bohy...nebo kdo se snaží ze všech svých sil zvládat svůj život bez Boha, sami...

Mě sice žádné zvláštní útrapy nepostihly, nemusela jsem se vyrovnávat s ničím tak těžkým jako mnozí z vás, sestry a bratři, se ztrátou těch nejbližších, s vážnou nemocí, s nemožností najít práci, s rozpadem vztahu, s nepřijetím...žiji v blahobytné svobodné době, jsem celkem zdravá, po boku mám muže činu, na kterého je 1000% spolehnutí, kolem sebe mám rodinu, přátele, církve, i v práci docela úspěch, jestli se to dá tak říct...ale určitě se bojím toho, abych právě pod tíhou nějakých životních strastí, které mohou najednou přijít, nezabředla do výčitek, nezanevřela na Boha, neztratila k němu důvěru, abych se neotočila se zády, aby tento vztah neochladl.Nepřeji si nic jiného, než aby **POŘÁD Hospodin držel můj LOS, můj život pevně ve svých rukou.**

„ani trochu krve v úlitbu jim nedám...“ říká žalmista, ÚLITBA? Co to je? - takový ÚPLATEČEK, prastarý náboženský rituál, odlilo se na zem trochu olivového oleje, vína, nebo i krve a přitom se vzývalo, oslavovalo jméno nějakého boha... **Úplateček, dávám, abys dal,** ale s Bohem v Kristu je to jinak, ON **se dává nám, abychom také my mohli DÁVAT,** abychom vůbec mohli žít...

**5.,Hospodin je podíl mně určený, je můj kalich;
můj LOS držíš pevně, Hospodine.**

**‘Měřící provazce mi padly v kraji blaha,
moje dědictví je velkolepé.**

To je žalmistova vzpomínka na rozdělování země zaslíbené za Jozua, kdy jednotlivé díly země zaslíbené byly Hospodinem přidělovány jednotlivým izraelským pokolením. Reminiscence a zároveň metafora, které můžeme rozumět třeba tak, že i každému z nás Bůh daroval příděl, náš život, naše tělo jako kus země, na kterém máme s pomocí Boží pracovat a kultivovat ji, a to **HLAVNĚ intenzivním běháním za Hospodinem...**a KDYŽ z nás pak bude ta „země zaslíbená“, to Boží království, aspoň trochu SVÍTIT, je naděje, že to osloví a přitáhne i další.

Druhá polovina žalmu je už vůbec jedno vyznání za druhým...žalmista Hospodina DOPORUČUJE velmi vášnivě. Sám prožívá s Hospodinem velmi hluboký vnitřní vztah, vlastně je to úplná ZÁVISLOST na Hospodinu (20. 4. 2014, Pavel Hošek, <https://temata.rozhlas.cz/ochranuj-me-boze-utikam-se-k-tobe-8025071>), je mu OCHRÁNCEM A POMOCÍ, je mu tím, kdo mu radí, i kdo ho napomíná, jeho jistota až za hrob.

***8., Hospodina stále před oči si stavím,
je mi po pravici, nic mnou neotřese. “***

Taková niterná hluboká intimní rovina vztahu mezi člověkem a jeho nebeským Otcem nevznikne přes noc, ani ze dne na den. Je potřeba vytrvale a věrně, stále a stále, aby mi byl stavěn Hospodin před oči. Při takové příležitosti, jako je tato, ráda zavzpomínám na úplné začátky tohoto všeho, na Brno a Husovice, kam jsme, když mi bylo 13 let začali chodit do kostela. Co kázal br. f. Milan Mrázek vůbec nevím, utkvělo mi spíš to, co kázal řečí těla, jeho humor, absolutní beznátlakovost, jak vytvářel prostor k uvěření. Ale úplně živě si vzpomínám, jak někdy při bohoslužbách zpívali mládežníci a čerství bohoslovci s kytarou a basou, Keřka a Martin Prudký s krásnými slečnami, mohla jsem na vás oči nechat: „volný jsem, volný jsem, Bohu díky, volný jsem...nynější Svítá 375 (To byl tehdy váš evergreen, ne?, že mi to tak utkvělo, bylo to opravdu podmanivé...:)

Byla jsem pokřtěná jako tři měsíční miminko v katolickém kostele v Brně-Zábřovicích, ale pak až do té doby, než jsme začaly (maminka, já a moje sestra) chodit do Husovic nebylo asi dlouho nic...vlastně až nedávno jsme se dostaly s mojí mamkou na to, jak to bylo při mém křtu. Zajímalo mě, jestli jsem brečela, jak to miminka často dělávají, když se jim lije na hlavičku voda...a uspokojilo mě, když mi mamka řekla: „Né, tys nebrečela, tys to se zájmem pozorovala, natahovala jsi ručičky po konvičce a chtěla jsi to taky...“

***„Stezku života mi dáváš poznat;
vrcholem radosti je být s tebou,
v tvé pravici je neskonalé blaho. “***

Žalmista toto všechno v modlitbě svého srdce Bohu vyzpívává nejen vášnivě, ale také VDĚČNĚ s vědomím toho, ČÍM vším BYL OBDAŘEN, i prostřednictvím společenství Božího lidu, sester a bratří, a s VĚDOMÍM TOHO, ŽE ČERPÁ Z PRAMENE ŽIVOTA, že je mu dáno žít ze síly, která přichází shůry, že může být napojen na nebeské zdroje. Tím, že jste si mě, (ale vlastně bych spíš měla říkat NÁS, s mým mužem, s naší rodinou), zvolili, sestry a bratři, v Daňkovicích a ve Sněžném za farářku, a když mě tady br. senior tak slavnostně nainstaloval, padli mi teď měřící provazce TADY, a věřím a těším se, že jako byly naší rodině na 28 let Silůvky KRAJ BLAHA, tak na příštích pár let to bude s pomocí Boží tady, na Vysočině, v proslavených evangelických končinách a zároveň v divukrásné chráněné krajinné oblasti.

Bylo to samozřejmě určité přemítání, na co dnes kázat. Ale když jsem nakonec viděla, že i apoštol Petr ve svém kázání (Sk 2, 25) v den Letnic, v den seslání Ducha svatého v Jeruzalémě k velikému shromáždění ZBOŽNÝCH židů ze všech končin světa cituje ze septuaginty, z překladu SZ do řečtiny právě 8.-11. verš tohoto žalmu, opustily mě poslední pochybnosti, že to byl dobrý výběr.

Kázal vzkříšeného Krista, a jedno z míst SZ na které se přitom odvolával, byl tento žalm. Sám žalmista by se možná tvářil překvapeně. On, že by měl nějak na mysli tesaře z Nazaretu? On, že by mluvil o Kristu? Ne, není to nějaká VĚŠTBA, sestry a bratři, ale SPÍŠ PRODLOUŽENÝ POHLED, v důležitém a hlubokém slova smyslu je to PRODLOUŽENÝ POHLED k tomu, **co dosvědčuje velikonoční zvěst o Ježíšově vzkříšení**: že v Pánu Ježíši Kristu se k nám Bůh přiblížil a ukázal se jako MILOST a OBĚTAVÁ LÁSKA, ke každému z nás osobně, láska, které přemáhá hranice zloby, nepřátelství a všelijakého rozdělení, LÁSKA, jako ta nejlepší životní možnost a poloha...Láska, láska, láska, je toho plná Bible...hlavně epištoly, pořád ve všem radí těm nově uvěřivším křesťanům, vznikajícím a všelijak zápasícím křesťanským sborům k lásce... Proč asi?

V poslední době, se mi několikrát stalo, že jsem k něčemu nebo k někomu cítila nedobry vztah, až mě to samé vadilo, je to ubíjející...a k mému velkému překvapení, stačila krátká opětovná modlitba: „Bože, to co cítím v srdci, co opanovává moje nitro, to je fakt blbé, nepřijemné, tíží mě to, kazí radost ze života, nechci, aby to ve mě bylo, potřebuje to změnit. Prosím, vstup do mého vztahu k nějakému člověku nebo k nějaké věci ty sám, a něco s tím udělej, nějak to proměň, ať už to není problém. A i k mému překvapení se to děje. Co bylo problém, už není!

A tak vás teď zvu, milí přátelé, abychom se nyní všichni, tak pěkně, niterně a naléhavě jako žalmista, obrátili k Bohu v Ježíši Kristu a to písní, kterou mám moc ráda, a která se váže k mému předchozímu působišti. Je to **píseň žebráka z Ivančic: Kde jsi, můj přemilý, Ježíši Kriste**. Silůvské jsem poprosila, aby náš společný zpěv této písně nyní doprovodili: Svítá 141 + na programech.